

Yevmiye 13054

2015-04-19 21:51:33 +0300

Her gece yatmadan evvel pijamalarımı giyip klavyeye basmaya başlıyorum. Aklıma gelenleri yazıyorum. *Niyet ettim Allah rızası için yevmiye yazmaya.* Bazılarının sonu iyi olmuyor, bazıları çok dedikodu içeriyor, bazılarında ne kadar üzüldüğümü veya sevindiğimi anlatıyorum veya bazılarında çok tuhaf yazdığımdan kendim bile korkuyorum. Sonradan kayboluyor onlar. Hiçkimsenin görmeyeceği yerlere gezmeye gidiyorlar.

Yazdıklarımın herhalde üçte biri kimsenin gözlerine görünmüyor. Bazısını benim gözlerim bile görmüyor. Yeniden görmüyorum yani. Eskiden yazmak için yazdığım yere bakmak lazım, şimdi ne yazdığını görmeden yazabiliyorsun, aklından geçenleri yazmak ama okumamak mümkün. Teknoloji çok ilerledi.

Heh, teknoloji. Hiçbir şey hakkında yazamazsan teknoloji hakkında yazarsın.

Bugün Thomas More'la alakalı bir film seyretmeye başladık. More'un hayatını biliyorum, idam edilmesinin sebeplerini. Sevdığım ve dürüst bir adamdır, ancak kendini inatla idam ettirmesinin manasını anlamıyorum.

Herhalde batıl bir dinin ayrıntılarında bu kadar inat etmesini anlamsız bulduğum için. İsa'ya *taptıktan* sonra, kilisenin başındaki kral olmuş veya Papa, ne farkederek?

Okuduğum kitapların aklımda hiçbir şey bırakmamasına ne demek gerekir? Kitapların hiçbir izi kalmıyor bazen. Televizyon gibi bir şey oldu. Twitter kadar kötü değil tabi, orada insan utanıyor, zamanı böyle saçmalıklarla geçirmekten. Kitap okurken *saçmalıklarla uğraşma suçluluğu* yok. O kadar değil. Veyahut kitap konusunda yeterince *doktrine* edilmişim, sosyal medya konusunda değil. Faydasına inanmıyorum.

Belki doğru kullansam daha çok faydasına inanırdım, velakin sosyal medyada yüzmeye çalışmanın, *zaman yatırımı* manasında çok kötü bir dönüşü var. Zaman yatırımı şu sıra, en çok dikkat ettiğim konu. Zaman yatırımı iyi olmadığı için geçenlerde birinin işine son verdim. Ona yatırdığım zamanı *geri alacağıma* inanmadığım için. Sosyal medya da böyle. Bu yazılar veya diğer işlerin zaman

yatırımına dikkat ediyorum. Günde bir saat yazıyorum ve bu beni ne yapıyor? Yazar mı yapıyor, yoksa palyaço tarzı bir şey mi? İnternet palyaçosu.

Bu yazıların bir getirisi var, diğer işleri daha iyi yapmakla alakalı bir *getiri*. İnsanları *irşad* ettiğime inanarak yazsaydım herhalde biraz daha fazla yazar ve insanların kafasına vururdum. —

Bu yazıyı çekirdek çitleyerek yazıyorum. İnsanın çekirdek çitleyerek yazı yazması, lakaytlıktan kaynaklanıyor olmalı. İnsanın çekirden çitleyerek yazı yazmasında yazıya saygısızlık var.

Böyle yazar olmaz.

Twitter'a şu son günlerde daha çok girmeye başladım ve kalbimde bundan dolayı bir suçluluk var. Günde beş dakikamı harcıyorumdur belki ama bunun bile bende, *orayn sevmek* anlamına geleceği için, yarattığı bir keyifsizlik var. Hani derler ya, ne buluyorsun bu kadında, işte onun gibi, ne buluyorsun bu sosyal medyada?

Bağımlı mıyım, herhalde değilim. Önceden bağımlılığa benzeyen bir şey vardı, sabah kalkınca ilk işin hesaplarını kontrol etmekse bağımlı sayılabilirsin. Ben böyleydim. Artık değilim. Telefonlardan sildim. Web şifresini değiştirdim.

Bu yazıları yazarken şöyle bir durum var: Nasılsa silerim diyerek yazıyorum. Bazı şeyleri nasılsa silerim. Üzerinden nasılsa geçeceğim diyerek. Üzerinden geçerken bakarım ve tehlikeli bulursam silerim. Şimdi mesela şu yukardakiler için bu geldi aklıma. Twitter falan diyorsun ama belki de insanların sevdiği birşeyi, faydalı bulduğu bir şeyi kötülüyorsun.

Belki evet. Belki de o kadar kafaya takmaya gerek bir konu değil. Sosyal medya hayatınıza bir *fayda* sağlıyorsa, sosyal medyadan daha büyük dertleriniz var demektir. Zaten susmam lazım.

Instapaper, *hızlı okuma* özelliği getirmiş, yeterince iyi değil ama bazı yazıları hemen okumak için iyi. Yasin Aktay'ın bir yazısını hızlı okudum ve iyi ki hızlı okumuşum, yavaş okusam kendime kızardım.

İslamcılık dediğimiz şeyin gidip gidip popülizme toslaması ve bizim de ola ola populist adamlar olmamız, yani demokrasi deyince akan sular dursun diyen veya insanları demokrasiyle yargılayan insanlara dönüşmemiz çok vahim bir durum. Bunun sonu nedir? *Halk ne derse doğrudur*'a geldik. Buna muhtaç olduğumuz için böyle oldu, açık tek kapı bu olduğu için. Müslümanların silahlanıp veya zengin olup veya medya/basını ele geçirip siyasi güç elde etme imkanı yoktu, parti kurmayı tercih ettiler. Bunun bedelinin daha az olacağını ve daha gücü daha kolay elde edeceklerini düşündüler. Tüm İslamcı/sağcı gelenek böyle oluştu. Muhafazakar diyorlar şimdi.

Bu kanaat iyiydi, hoştu, ancak eğer hayata geçirecek bir fikriniz varsa ve bunu sadece merdiven olarak kullanacaksanız iyi ve hoştu. Böyle olmadı. Bizim iktidar sahipleri de, sonunda en fazla *zenginleşmeyi* görebildi. Şimdilerde bunun sıkıntısı var, çünkü bu işin ikinci perdesi nedir diye soruyorlar. Öyle bir perde yok. Korktukları şey, yani hükümetin İslamcı olması aslında sadece vehim. Fikirleri kalkınmacılıktan başka bir şey değil.

Napolyon'un başarısında, *Fransız Devrimini dünyaya yayan ordu* olmak gibi bir ideolojinin önemi, diğer her şeyden fazlaydı. Eve dönmek isteyen değil, savaş kazanmak isteyen bir ordunun başında olmak her generale nasip olmuyor. *Bir adam kendini günde yarımkuruş için ölüme atmaz. Ruhuna hitap etmeniz, ona elektrik vermeniz lazım* diye bir sözü var.

Türkiye muhafazakarlığında bu *elektrik verecek söz* yaklaşık olarak *kalkınma, gelişme, zenginleşmeye* tekabül ediyor. Bizim millete *sizi daha müslüman yapacağız* dersiniz, oy yerine başka bir şey alırsınız. Bunu tabii ki söylüyorlar, ancak bu ülkede *her ne şekilde olursa olsun daha müslüman* olmak isteyen insanların oy nisbeti, en fazla yüzde beş, bilemedin ondur. Bu insanları da *avlamak* da zor değil, *başörtüsü* dersin, *Kur'an dersi* dersin, birtakım kodlarla konuşursun ve onlar da memnun olur. Ancak bir yandan nasıl daha çok geliştireceğiz ve bir yandan nasıl daha çok teknoloji geliştireceğiz ve bir yandan nasıl daha müslüman olacağız diye sorarsanız, soruya pek cevap alamazsınız. Sadece siyasetçilerden değil, namı gıda fikir adamı olanlardan da alamazsınız.